

eens met de hele school gaan opruimen. Van al dat plastic maken we instrumenten. En daarmee vormen we het grootste plastic orkest dat ooit heeft bestaan. Dan komen we in het Guinness Book of Records! Ik ga het vanmiddag met meester Wouter bespreken.'

Mira blijft even stil. 'Wow,' zegt ze dan. 'Briljant! Morgen afspreken dan maar?' 'Afgesproken,' zegt Pyke.

De dag duurt lang. Er lijkt geen eind aan te komen. Eindelijk gaat de bel. Pyke springt op van zijn stoel en rent de klas uit, de gang op, naar meester Wouter. Zijn kantoor is aan het eind van de gang. Pyke worstelt zich tussen de kinderen door die bij de kapstokken staan. Alsof ze hem allemaal tegenwerken. Maar zo gemakkelijk geeft hij het niet op. Hij heeft zich nooit ergens zo zeker over gevoeld. Dit wordt zijn project! Zijn hand heeft de deurkruk al vast. Ongeduldig klopt hij op de deur.

'Binnen,' klinkt de stem van meester Wouter. Pyke stormt de kamer in.

'Zo zo, Pyke, wat een haast! Wat is er zo belangrijk?'

Pyke vertelt over zijn vader.

'En nu wil jij zeker wat aan het plastic afval gaan doen dat rondom onze school ligt?' vraagt meester Wouter.

Pyke knikt. 'Dan maken we daar instrumenten van...'

'Laat me raden,' onderbreekt de meester hem. 'Het grootse plastic orkest van de wereld. Een recordpoging.'

Pyke kijkt hem verbaasd aan. 'Hoe weet u dat?'

'Dat verhaal heb ik vandaag al eerder gehoord. Weet je zeker dat je het zelf bedacht hebt?'

'Maar hoe...' Pyke weet het even niet meer. Zijn hersens schieten alle kanten op. Dit is té toevallig, toch? Het zal toch niet... 'Mira' vraagt hij zacht.

Meester Wouter knikt.

Pyke laat zich op de stoel zakken. Hoe kón ze? Ze had nog zo beloofd het aan niemand te vertellen. Maar nu deed ze zelfs of het haar idee was... Hoe maakte hij

meester Wouter duidelijk dat het zijn idee was en niet dat van Mira?

Verwerking

Hoe geef je een gestolen idee weer aan iemand terug? Speel het uit of teken het. Laat zien of degene van wie het idee gestolen is er tevreden mee is.

De spreekbeurt (verhaal)

Jayden is trots op zijn acht voor zijn spreekbeurt. Tot hij thuiskomt. Daar pakken ze zijn trots af.

'Jayden, ik vond je spreekbeurt over ruimtevaart interessant,' zegt juf Ilse. Hoopvol kijkt Jayden de juf aan. Hij heeft de hele week geoefend op zijn spreekbeurt over ruimtereizen. Hopelijk krijgt hij een goed cijfer.

'Je hebt goed in je eigen woorden verteld hoe we naar de maan kunnen reizen,' gaat de juf verder. 'En je keek bijna niet op je spiekbriefje.'

Jayden knikt gretig. Laat de juf nu maar vertellen wat zijn cijfer is. Bij een hoog cijfer zou zijn opa hem meenemen naar het Ruimtevaartmuseum.

'De volgende keer mag je nog iets levendiger vertellen. En het is leuk als je iets over het onderwerp meeneemt in de klas.'

Jayden knikt, maar heeft nu geen geduld meer. 'Wat is mijn cijfer juf?'

'Daarom krijg je een... acht,' sluit de juf met een grijns af.

'Een acht!' roept Jayden. Hij maakt een sprongetje. Dan doet hij alsof hij een pijl en boog afschiet. 'Yes!' Tevreden pakt Jayden zijn beoordeling aan. Hij kust het papiertje. Als dat geen hoog cijfer is... nu gaat hij zeker met opa naar het museum!

Jayden stopt het briefje in zijn tas, zegt de juf gedag en rent de klas uit. Buiten springt hij op zijn fiets en racet hij zo snel mogelijk naar huis. Hij moet even zijn spullen wegleggen, voor hij naar opa zal gaan om het goede nieuws te vertellen.

Thuis aangekomen gooit hij zijn tas op tafel. Zijn zus Shanelle zit in de keuken. Ze kijkt niet op van haar telefoon. Jayden haalt snel een pak melk uit de koelkast en drinkt een paar volle teugen uit het pak.

'Je weet toch dat je niet uit het pak mag drinken,' zegt Shanelle. Ze kijkt nog steeds niet op van haar telefoon.

'Je weet toch dat je niet zo vaak op je telefoon mag,' zegt Jayden op hetzelfde toontje.

Hij drinkt het pak voor haar neus leeg. Met één oog ziet hij dat zijn zus nu boos naar hem kijkt.

'Jayden, ben jij dat?' roept zijn moeder van boven. 'Hoe ging je spreekbeurt?' vraagt ze, terwijl ze de trap afkomt. Jayden zet het pak snel weg.

'Goehoed!' Trots laat hij haar het papiertje zien.

'Oh, dat ziet er mooi uit,' begint zijn moeder.

'Ja, toppie hè? Ik ga nu naar opa. Want hij zou me meenemen naar het Ruimtevaartmuseum, als ik een goed cijfer zou halen.

'Een goed cijfer?' zegt zijn zus die inmiddels is opgestaan en haar telefoon op tafel heeft laten liggen. Ze kijkt mee over de schouder van haar moeder. 'Puh, een acht, noem je dat een goed cijfer? Ik haalde altijd negens voor mijn spreekbeurten.' Jayden kijkt zijn zus boos aan. Dan kijkt hij hoopvol naar zijn moeder. Die zal er vast wel blij mee zijn.

'Ik zie dat je nog moet werken aan de manier waarop je alles vertelt,' zegt zijn moeder.

'Ik zei toch,' zeurt zijn zus, 'dat je wat had moeten meenemen!'

'Shanelle, hou op!' roept Jayden en hij geeft zijn zus een trap. Die hinkt schreeuwend van pijn terug naar haar telefoon.

'Nou jongens, hou eens op,' sust zijn moeder de boel. 'Jayden, het is best mooi, maar het had hoger gekund,' zegt ze dan. Hoger gekund? Jayden kijkt onzeker naar zijn moeder en zus. Een acht is toch best mooi?

'Ik was ook zenuwachtig.' Hij fluistert bijna. 'Daarom kon ik het niet zo levendig vertellen...'

Met het papiertje in zijn hand sjokt hij naar de gang.

'Ik dacht dat je naar opa ging,' roept zijn zus hem bijdehand na.

Hij knalt de kamerdeur achter zich dicht en rent de trap op.

'Misschien morgen,' mompelt hij op zijn kamer en laat zich op bed vallen.

Verwerking

Geef elk kind een post-it. Ze bedenken een tip voor Jayden. Plak de post-its op (eventueel op onderwerp van de tips).

Bedenk samen in welke situaties de kinderen deze tips zelf kunnen gebruiken.

SAMENLEVING

Wat vind je erger? (informatie)

Uit onderzoek blijkt dat jongeren een dvd stelen erger vinden dan onbetaald een film downloaden.

Er is een onderzoek gedaan onder meer dan duizend jongeren tussen de 12 en 17 jaar. De onderzoekers wilden weten wat jongeren van bepaald off- en onlinegedrag vinden. Ongevraagd iemands huis binnengaan, vond een groot deel van de jongeren niet goed. Maar iemand computer hacken vonden de meesten niet zo erg.

Een paspoort of id-bewijs afpakken keurden ze bijna allemaal af, maar online iemands identiteit gebruiken en je voordoen als een ander, vonden ze niet zo erg. 81% van de jongeren vindt het erg als iemand een dvd uit een winkel pikt. Illegaal downloaden vindt maar 6% van de jongeren erg.

Uit het onderzoek blijkt dat jongeren dingen die offline gebeuren erger vinden dan die online gebeuren. Met je handen iets van iemand afpakken vinden ze dus erger dan dit online op je computer of telefoon doen.

Wat is er van jou online weleens afgepakt? Waarin voelt dat anders dan wanneer iemand op het schoolplein iets van je afpakt?